

BÁRD

Még két nap, legfeljebb három, és tiszta vizet öntünk a pohárba.

Munka után beugrom apához, hogy kölcsönkérjek tőle egy kihúzható asztalt vasárnapra. Az asztalt nekem kell előszednem a garázból, miközben ő odakint áll és figyel, még csak le sem törölte róla a port.

– Szép idő van – mondja bólogatva.

Odébb taszítom Fiát, aki a farkát csóválva ugrándozik a lábam körül. A gyerekek évek óta nyaggatnak, hogy mi is vegyünk kutyát, én erre mindig nemet mondok, szó sem lehet róla.

– Valójában elég hideg van – mondom. – Májushoz képest.

– Ha te mondd – neveti el magát apa.

– Ilyenkor már nem szokott ilyen hideg lenni – mondom.

Az asztalt betesszük hátra az autóba, le kell hajtanom a hátsó üléseket. Összeszedem a jégkrémes papírokat, amit a gyerekek szertedobáltak, találok egy

baseballsapkát, ez lehet az, amit Sivert jó ideje keres, és egy nagy, színes hajgumit, ez pedig bizonyára Linneáé.

– Nos, igen – mondja apa. – És mondd csak, hogy terveztétek, vasárnap a kertben lesz a buli?

– Nem – felelem. – Ennyire azért nem vagyunk optimisták.

Egyik lábamról a másikra állok, indulnék már.

– Sok a dolgod, nem igaz? – mondja görbe kis félmosolyával, amitől bizseregni kezd a tarkóm, mégis mit gondol, amikor hamarosan lerohan minket egy jókora vendégsereg. Neki persze tengernyi ideje van, ő csak üldögél és pepecsel idefent a házban, egyedül ezzel a túlsúlyos labradorral.

– Igen, hát persze – mondja, amikor nem válaszolok. – Jól megnőtték ezek a gyerekek.

– Bizony – felelem.

– Kár, hogy Sissel ezt már nem élhette meg – mondja. Megfordulok, és beszálok a kocsiba.

– Este hányra menjünk át? – kérdezi.

– Fél nyolc körül – felelem.

Bólint, és azt mondja, hogy kitakarította az alagsori szobát, Hannéék ott alszanak majd.

– Üdvözlöm a többieket – mondja, miközben bekapcsolom a biztonsági övet. – Habár hamarosan találkozunk.

Az asztallal a csomagtartóban elindulok hazafelé, elhajtok a mezők mellett, innen az egész falu látszik. Ma olyan tiszta az idő, hogy ellátni a rakparton álló új épületekig. Bekanyarodom az utcánkba, és leparkolok

a garázsban. A mi házunk a legszebb a környéken. Anya rendben tartotta a kertet, még azután is, hogy mi beköltöztünk és ő elköltözött. Valahányszor meglátogatott minket, a táskájában mintegy véletlenül ott volt egy pár kertészkesztyű, és rögtön nekiállt kigyomlálni az ágyásokat, vagy leszedni az almát a két almafáról, ahogy mindig is tette kiskorom óta. Mindegyik rózsafajta nevét tudta, szinte személyes ismerősei voltak, tudta, hogyan kell megmetszeni őket, és mikor kell betakarni őket télire. Ellen eleinte tiltakozott, sértette a büszkeségét, hogy anya úgy tesz, mintha a kert még mindig az övé volna, de Ellen utál kertészkedni, és én sem vagyok az a kertészkedő típus, úgyhogy ez tulajdonképpen nagyon is megfelelt nekünk, a kert szép volt anélkül, hogy nekünk kellett volna foglalkozni vele. Élvezet volt végigsétálni a pompás, buja, rózsaszínű és sárga és vörös rózsák között, amelyek akkorák voltak, mint az öklöm, és a levelük sötétzölden csillogott. A kert most elhanyagolt, a pázsitot néha lenyírjuk a robotfűnyíróval, hogy mégiscsak nézzen ki valahogy, de az ágyásokat benőtte a pitypang és a gaz, a rózsabokrok pedig csak kókadoznak. Miközben kiveszem az autóból az asztalt, végignézek a kerten, és összeszorul a gyomrom, nem lett volna szabad így elhanyagolni a dolgokat. De most nem tudok ezzel foglalkozni, ezentúl minden másképp lesz.

– Szia – kiáltom, miközben nagy nehezen beoldalazok az ajtón az összecsukott asztallal.

– Szia – kiáltja vissza Ellen a nappaliból.

Keresztbe tett lábbal, elnyúlva hever a szófán, előtte a dohányzóasztalon egy pohár fehérbor. Szokás szerint a lábával integet nekem, a telefonját nyomogatja, és alig néz fel, amikor becipelem az asztalt.

– Tessék, itt van – mondom, és az asztalt nekítámasztom a falnak, leizzadtam a cipekedéstől.

– Nagyszerű – feleli.

Basszus, még csak rendet sem rakott. Legalább két órája hazaért, de minden ugyanúgy van, ahogy reggel hagytuk, a nappaliban teljes a káosz, a gyerekek cuccai, legók és könyvek tömkelege, az asztalon koszos poharak és régi újságok, a falak mentén porcicák. Odébbtolom Ellen lábát és leülök a szófára, ujjaimmal a térdemen dobolok. Régen szórakoztatónak találtam, hogy Ellen csak így heverészik ott, karját a feje alá téve, szinte szexis volt, hogy nem hajlandó semmin stresszelni, és meg sem hallja, ha én vagy a gyerekek nyuggatjuk. Az emeleten gyors léptek dübörögnek, Eirik vagy Sivert átrohan a szobán, valószínűleg Eirik az, ő a mozgékonyabb.

– Ugye tudod, hogy hamarosan itt vannak a vendégek? – mondom.

– Tessék? – kérdezi Ellen, és felnéz.

Egy mozdulattal körbemutatok a rendetlenségen, ő elkomorodik, és nehézkesen feltápaszkodik.

– Talán nekem is kijár egy kis pihenés – mondja. – Péntek van.

– Nem volna baj, ha nem úgy nézne ki a nappali, mint ahol bomba robbant – mondom.